

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.913 van 12 juli 2018
in de zaak A. 225.026/XIV-37.693**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrep
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 20 april 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 201.451 van 21 maart 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 31 mei 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Met het bestreden arrest wordt vastgesteld dat “het op heden wél voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief in Kabul in hoofde van verzoeker de gewijzigde omstandigheid in de zin van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet uitmaakt” en dat “[h]et bestaan van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker wordt bevestigd doordat hij meerdere keren naar Kabul reisde en er in totaal ruim drie maanden verbleef”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij uitgebreid in op de

veiligheidssituatie en verzoekers verblijfssituatie in Kaboel om te besluiten dat hij “in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet” en dat “[g]ezien het geheel van verzoekers persoonlijke omstandigheden in samenhang met de voorgaande veiligheidsanalyse van de situatie in de stad Kabul, dient besloten dat de verandering van de omstandigheden *in casu* voldoende ingrijpend en van niet-voorbijgaande aard is”.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade. Luidens artikel 55/5, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus immers opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Te dezen wordt in het bestreden arrest vermeld dat verzoeker eerder de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen op grond van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief.

De beoordeling van het voorhanden zijn van een gewijzigde omstandigheid die de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus verantwoord, en de beoordeling of die verandering voldoende ingrijpend en van niet-voorbijgaande aard is, is een feitelijke beoordeling die niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toekomt. In de mate dat verzoeker aanvoert dat uit de bewoording van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet niet zou blijken dat deze bepaling ook kan worden toegepast in het geval van de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, blijkt niet dat hij deze kritiek heeft voorgelegd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker vermag dit niet voor het eerst te doen in de graad van administratieve cassatie. Met zijn kritiek dat “[d]ie aangevoerde individuele omstandigheden dienen onderzocht te worden vanuit de voorwaarde onder artikel 48/5, § 3 Vw, of het wel redelijk te verwachten is dat verzoeker zich daar vestigt of niet”, gaat verzoeker voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin, zoals hier boven reeds werd aangehaald, de aangevoerde individuele omstandigheden wel degelijk werden onderzocht in het licht van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Verzoekers verzwijzing naar eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende het “voldoende ingrijpend” karakter en het “niet-

voorbijgaand karakter” van een gewijzigde veiligheidstoestand is te dezen niet dienstig. Niet alleen kent het Belgisch recht geen precedentenwerking, maar verzoeker toont ook op geen enkele wijze aan dat hij zich in eenzelfde situatie zou bevinden, te meer gelet op de vaststelling in het bestreden arrest dat hij meermaals naar Kaboel is gereist en er zonder problemen langere tijd heeft verbleven. De beoordeling of er, zoals bepaald in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of de hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt niet aan de Raad van State toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de artikelen 48/5, § 3, en 55/5 van de vreemdelingenwet. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf juli tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams